

Arrest

nr. 325 036 van 14 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 17 november 2006 een verzoek om internationale bescherming indiende, werd op 28 februari 2007 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.2. Verzoeker werd op 4 december 2023 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar, de ontzetting uit zijn rechten vervat in artikel 312, lid 1 van het Strafwetboek gedurende vijf jaar en een contactverbod met het slachtoffer, als dader van verkrachting.

1.3. Middels het schrijven van 22 augustus 2024 roept de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verzoeker op voor een persoonlijk onderhoud omwille van een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker werd op 25 september 2024 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord in de gevangenis.

1.5. Op 16 oktober 2024 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, een Arabische soenniet zijn en gans uw leven in Bagdad hebben gewoond. Uw moeder zou van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn van Erbil, Koerdisch Autonome Regio (KAR). U zou nooit politiek actief zijn geweest en werkte in Bagdad als kapper. U verklaarde in de wijk Bab Al Moadham te hebben gewoond en zou tewerkgesteld zijn geweest in een kapperszaak in de wijk Al Fadhel.

U zou Irak zijn ontvlucht omdat u problemen kende met terroristen die het niet namen dat u westerse kapsels knipte. In de maand mei 2006 zou een collega-kapper in de straat waar u werkte gedood zijn. Een paar dagen later zouden onbekende terroristen de zaak waar u werkte zijn binnengevallen en u met de dood hebben bedreigd. Na dit incident zou u besloten hebben uw land te verlaten. U zou niet meer gaan werken zijn. Op 6 november 2006 zou u Bagdad hebben verlaten en naar Turkije zijn gegaan. U zou op 15 november 2006 in België zijn aangekomen. Op 17 november 2006 diende u een asielerzoek in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw rijbewijs en kopieën van twee certificaten in verband met uw opleiding.

Op 28 februari 2007 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u de vluchtelingenstatus maar kende u de subsidiaire beschermingsstatus toe op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet omwille van de toenmalige situatie in Bagdad.

Op 4 december 2023 werd u omwille van verkrachting door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar, de ontzetting uit uw rechten vervat in artikel 31, lid 1 Strafwetboek, gedurende vijf jaar en een contactverbod met het slachtoffer overeenkomstig artikel 417/58 Strafwetboek.

Op 29 maart 2024 ontving het CGVS van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een 'vraag tot intrekking van statuut subsidiaire bescherming'.

Op 25 september 2024 werd u door het CGVS gehoord in de gevangenis van Hoogstraten waarbij u de kans kreeg om redenen aan te halen tot behoud van uw status en aan te geven waarom u niet kon terugkeren naar Irak.

U stelt tijdens dit persoonlijk onderhoud dat u uw veroordeling terecht vond en dat u spijt had. U had met name spijt omdat u was ingegaan op de avances van een dronken vrouw. U verklaart dat zij u verleide en dat zij u binnenliet in haar appartement. U zou evenwel nooit echt seks met haar hebben gehad omdat haar vagina stonk. Iets wat u merkte toen u haar wilde penetreren. U verklaart verder dat u nooit eerder in aanraking kwam met de politie en dat u al 18 jaar in België woonde en werkte. U verklaart verder dat u geen contact meer hebt met uw broers en zussen en dat u hier een gezin heeft. Een eventuele terugkeer naar Irak zou volgens u niet mogelijk zijn omwille van de algemene veiligheidssituatie, omdat u daar geen netwerk meer zou hebben en omdat uw stam u zou vermoorden omwille van het misdrijf dat u in België pleegde. U verwijst verder nog naar de asielmotieven die u aanhaalde bij uw asielerzoek van 17 november 2006.

In het kader van uw heroverwegingsprocedure legt u kopieën voor van pagina's van de Nederlandse paspoorten van uw echtgenote en uw kinderen. Daarnaast legt u een document van de gevangenis voor betreffende de bevestiging van kinderbezoek.

B. Motivering

De subsidiaire beschermingsstatus werd u toegekend op 28 februari 2007. Deze status moet echter worden ingetrokken om de hieronder uiteengezette redenen.

Artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4 bepaalt dat: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat u op 4 december 2023 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar, de ontzetting uit uw rechten vervat in artikel 31, lid 1 Strafwetboek gedurende vijf jaar en een contactverbod met het slachtoffer overeenkomstig artikel 417/58 Strafwetboek, als dader van verkrachting.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat u zich op 26 mei 2023 schuldig heeft gemaakt aan de verkrachting van een jonge vrouw die in een staat van dronkenschap gebruik maakte van uw diensten als taxichauffeur. Hoewel u stelt dat het slachtoffer toestemming gaf voor seksuele handelingen en u aangeeft dat er geen sprake was van werkelijke penetratie blijkt uit het vonnis dat de rechtbank het bewezen acht dat er zelfs los

van de dronkenschap van het slachtoffer geen sprake was van toestemming en er wel degelijk sprake was van seksuele aanrakingen en vaginale penetratie (Vonnis 4/12/2023, p. 3-18).

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Dat het hier een ernstig misdrijf betreft blijkt allereerst uit de aard van het misdrijf, in casu verkrachting.

Vervolgens kan uit het vonnis worden vastgesteld dat de rechtbank de feiten als zeer ernstig beschouwde. De rechtbank oordeelde voorts dat de feiten getuigden van een afwezigheid van normbesef, een laakbare mentaliteit en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke, psychisch en seksuele integriteit van het slachtoffer. U maakte volgens de rechtbank schromelijk misbruik van uw functie als taxichauffeur. U behandelde het slachtoffer daarbij als een willoos seksobject en was enkel bezig met de bevrediging van uw eigen verlangens en behoeften.

De rechtbank was verder van oordeel dat de feiten een grote impact hebben gehad op de seksuele en psychische integriteit van het slachtoffer, haar veiligheidsgevoel en mogelijkheid tot het stellen van vertrouwen in anderen. Zij droeg volgens de rechtbank hiervan de gevolgen tot op de dag van vandaag en deze gevolgen zou ze ongetwijfeld nog lange tijd meedragen (Vonnis 4/12/2023, p. 12-16).

Tot slot blijkt de ernst van het misdrijf ook uit het feit dat de rechtbank u gelet op de bijzondere ernst van de bewezen verklaarde feiten, als dader veroordeelde tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar, de ontzetting uit uw rechten vervat in artikel 31, lid 1 Strafwetboek gedurende vijf jaar en een contactverbod met het slachtoffer noodzakelijk werd geacht overeenkomstig artikel 417/58 Strafwetboek (Vonnis 4/12/2023, p. 13-18).

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf.

Uw individuele verantwoordelijkheid blijkt onmiskenbaar uit de vaststelling dat de rechtbank de feiten als bewezen achtte en u als dader veroordeelde tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar, de ontzetting uit uw rechten vervat in artikel 31, lid 1 Strafwetboek gedurende vijf jaar en een contactverbod met het slachtoffer overeenkomstig artikel 417/58 Strafwetboek.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.

Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangeeft spijt te hebben en uw veroordeling als terecht beschouwd, moet er worden vastgesteld dat u de verantwoordelijkheid nog steeds bij het slachtoffer legt. Zij zou u immers verleid hebben en u zou spijt hebben dat u op haar avances was ingegaan. U ontkent verder dat u haar daadwerkelijk verkracht zou hebben aangezien u toen u het slachtoffer wilde penetreren rook dat haar vagina stonk. Aangezien dit 'haram' zou zijn volgens uw geloof zou u uw pogingen om seksuele betrekkingen te hebben met het slachtoffer hierop gestaakt hebben (CGVS 25/09/2024, p. 4, 5, 6, 7).

Deze repliek stemt echter totaal niet overeen met de vaststellingen en conclusies die in het vonnis vermeld staan. De rechtbank oordeelde immers dat er wel degelijk sprake was van verkrachting en dat er zelfs los van de dronkenschap van het slachtoffer geen toestemming was (Vonnis 4/12/2023, p. 13, 14).

Uw voorgehouden spijt en schuldinzicht dienen dan ook danig gerelativeerd te worden. Zeker gezien de vaststelling dat u, hoewel u ter zitting de feiten niet betwiste, ook toen volhield dat het slachtoffer avances had gemaakt en toestemming had verleend voor seksuele handelingen en tijdens uw psychiatrisch onderzoek door een forensisch psychiater de feiten ontkende (Vonnis 4/12/2023, p. 12, 14).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat, hoewel u naar eigen zeggen spijt zou hebben, dit los van de hierboven gedane vaststellingen omtrent uw voorgehouden spijt in casu niet verhindert dat u wordt uitgesloten van internationale bescherming. Het doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond voldaan is, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen. Bovendien is noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn voorzien dat een dergelijke reden een beletsel kan vormen voor de uitsluiting van internationale bescherming.

Aangaande uw opmerkingen betreffende uw lang verblijf in België, uw claim dat u geen netwerk meer heeft in Irak en het feit dat u een gezin heeft (CGVS 25/09/2024, p. 4, 8) moet er worden opgemerkt dat deze elementen geen enkele afbreuk doen aan het feit dat u in België als dader werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf en u hiermee evenmin aantoonst dat u geen individuele verantwoordelijkheid treft voor het misdrijf. Deze elementen worden echter wel meegenomen in het hiernavolgend terugkeeradvies.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. De identiteitsdocumenten van uw gezinsleden zijn louter een aanwijzing voor het feit dat u een gezin heeft en voor de identiteit en nationaliteit van uw gezinsleden. Het document van de gevangenis betreffende de bevestiging van kinderbezoek toont enkel aan dat u in de gevangenis bezoek krijgt van uw gezinsleden. Wanneer de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op basis van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, is hij overeenkomstig artikel 55/5/1, §3 verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In dit verband moet allereerst worden gewezen op het feit dat het CGVS u de vluchtelingenstatus weigerde aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw toenmalig voorgehouden recent vertrek uit Bagdad en er evenmin geloof kon worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten. U ging niet in beroep tegen deze beslissing noch brengt u tijdens deze heroverwegingsprocedure elementen aan die de vastgestelde ongeloofwaardigheid kunnen weerleggen aangezien u uw toenmalige verklaringen louter vagelijk herhaalt.

Wat betreft uw verwijzing naar uw langdurig verblijf in België moet worden vastgesteld dat u geen concreet element aanbrengt waaruit geconcludeerd kan worden dat u omwille van dit langdurig verblijf een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bij een eventuele terugkeer naar Irak (CGVS 25/09/2024, p. 4, 8).

Dat u in Irak niet meer over een netwerk zou beschikken kan niet worden volgehouden aangezien u nog steeds contact heeft met uw moeder in Irak en uw claim dat u geen contact meer zou hebben met uw overige familieleden louter een blote bewering betreft (CGVS 25/09/2024, p. 3). Bovendien moet er worden vastgesteld dat u in 2016 en enkele jaren geleden probleemloos naar Irak afreisde (CGVS 25/09/2024, p. 8). Wat betreft uw claim dat uw stam u bij een terugkeer zou vermoorden omwille van het misdrijf dat u hier gepleegd heeft moet eveneens worden vastgesteld dat dit een louter blote bewering betreft. Bovendien ontkent u de feiten, vonden de feiten niet in Irak plaats en kan er geen verband worden waargenomen tussen de feiten en uw, of een andere stam, in Irak (CGVS 25/09/2024, p. 8).

Wat betreft uw verwijzing naar het feit dat u hier een gezin heeft moet er worden opgemerkt dat een schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat uw subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken en bevat daarnaast louter een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene situatie in Irak moet worden opgemerkt dat het CGVS van oordeel is dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u, louter door uw aanwezigheid aldaar, een risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet. Eenzelfde oordeel geldt voor de regio's waar uw familieleden zich bevinden, in casu Erbil en Sulejmaniyah. (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR) van 28 september 2023 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidsincidenten_in_de_koerdische_autonome_regio_kar_20230928.pdf of <https://www.cgra.be/nl>).

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, Erbil en Sulejmaniyah. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 55/4 en 55/5/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het materiële motiveringsbeginsel, van de artikelen 15 en 17 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting en de opmerking dat hij op geen enkele manier de feiten noch het leed van het slachtoffer minimaliseert, voert verzoeker aan dat er geen proportionaliteitsafweging werd doorgevoerd en dat uit de beslissing geenszins blijkt dat verweerder een nauwkeurig en individueel onderzoek heeft gedaan met betrekking tot zijn situatie.

Vooreerst wenst verzoeker te wijzen op het feit dat hij zich schaamt voor zijn daad en meermaals spijt betuigt heeft over hetgeen hij gedaan heeft. Verzoeker voert aan dat hij zich niet herkent in de feiten; hij had op het moment van de feiten namelijk een blanco strafregister en was nog nooit met de politie in aanraking gekomen. Verzoeker vervolgt dat hij aan verweerder tijdens het interview meermaals duidelijk heeft gemaakt dat hij innig berouw vertoont en spijt heeft. Verweerder legt naar mening van verzoeker deze spijbtetuigingen naast zich neer en stelt dat deze 'gerelativeerd moeten worden'. Er wordt in het verzoekschrift gesteld dat het onzorgvuldig is om op deze manier om te gaan met verzoekers verwoordingen en het niet aan verweerder is om een dermate intrinsiek gevoel te waarderen, laat staan op deze eigen appreciatie een beslissing te steunen. Vervolgens wordt betoogd dat het feit dat verzoeker voorheen nooit veroordeeld, de schaamte en spijt die verzoeker voor zijn daden voelt, het gegeven dat verzoeker zijn straf aan het uitzitten is, aan toont dat verzoeker geenszins een actueel gevaar voor de openbare veiligheid of openbare orde vormt. Er wordt geciteerd uit het vonnis van de rechtbank van Antwerpen inzake de kansen op re-integratie waarmee volgens verzoeker onvoldoende rekening gehouden is. Er wordt in het verzoekschrift benadrukt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de individuele elementen van het misdrijf en de individuele kenmerken van de persoon van verzoeker. Verzoeker stipt aan dat de intrekking van de subsidiaire bescherming voor hem gevolgen heeft die onevenredig en disproportioneel zijn in verhouding met zijn misdrijf en besluit dat er niet kan gesteld worden dat de gestelde daden een ernstig misdrijf uitmaken waardoor hij zijn subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden.

Daarnaast wordt omstandig ingegaan op verweerders advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is het niet eens met deze motieven en wijst op de algemene veiligheidssituatie in Bagdad waarbij hij onder meer een reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken aanstipt alsook algemene landeninformatie.

Verder wordt inzake verzoekers individuele situatie gewezen op het feit dat hij in België is opgegroeid en zich niet kan verplaatsen in de waarden en normen van huidig Irak. Verzoeker licht toe dat hij destijds gevlucht is voor de taliban en ondertussen meer dan anderhalf decennia heeft doorgebracht in België, waar hij omringd werd door de Europese waarden en de westerse cultuur. Er wordt vervolgt dat verzoeker zich bijna 18 jaar heeft kunnen kleden zoals hij wou en zijn job als kapper heeft kunnen verderzetten op een vrije en creatieve manier. Niet enkel zou het onmogelijk zijn om zich aan te passen aan de leefwereld van Bagdad, het zou binnen de Iraakse samenleving opvallen en bestraft kunnen worden, aldus verzoeker. Tot slot wordt nog aangekaart dat verzoeker nauwelijks contact heeft met zijn overgebleven familieleden in Irak en zijn familiale leven zich echter in België bevindt, bij zijn gezin. Verzoeker benadrukt dat als vader van twee jonge kinderen en als man van een Nederlandse vrouw, al zijn familiale belangen en de kern van zijn privéleven zich hier bevinden. Er wordt in dit verband aangevoerd dat een verwijderingsmaatregel verzoekers recht op privéleven zoals beschermd onder artikel 8 van het EVRM in gedrang brengt. In het verzoekschrift wordt nog aangehaald dat verweerder argument dat verzoeker zich niet kan beroepen op dit artikel daar het nog niet gaat om een effectief bevel, niets afdoet aan het feit dat een positief advies wat betreft de verwijderingsmaatregel aan sich een miskenning inhoudt van het privéleven dat verzoeker in België heeft. In conclusie stelt verzoeker dan ook vast dat de beslissing van verweerder zijn rechten op veelvuldige manier miskent door aan te voeren dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met voormelde artikelen 48/3 en 48/4. Verzoeker concludeert dat de argumentatie van verweerder op onvoldoende bronnen steunt en op een onzorgvuldige manier meer diepgaande landeninformatie negeert.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoeker zijn VDAB-dossier toe.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :
1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”*

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.4. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet gepleegd heeft.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)
6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”*

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

[...]

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 19, tweede en derde lid van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU). Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch

recht van artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er 'ernstige redenen' zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd.

Het begrip "*ernstig misdrijf*" wordt in de richtlijn 2011/95/EU niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 33). In zijn arrest *Shajin Ahmed* stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (*ibid.*, § 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (*ibid.*, §§ 46-47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (*ibid.*, §§ 43-47 en 51). Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit de rechtspraak en het EASO-rapport inzake uitsluiting (EASO: "*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*", januari 2016) blijkt dat het 'ernstig' karakter van het misdrijf, dat desgevallend aanleiding kan geven tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 56). Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés*, uitgegeven door het UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109) en zoals ook in het verzoekschrift wordt aangegeven.

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat – in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt – geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Te dezen is de commissaris-generaal van oordeel dat de aan verzoeker op 28 februari 2007 toegekende subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken. Hij motiveert dit in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze als volgt:

"Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat u op 4 december 2023 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar, de ontzetting uit uw rechten vervat in artikel 31, lid 1 Strafwetboek gedurende vijf jaar en een contactverbod met het slachtoffer overeenkomstig artikel 417/58 Strafwetboek, als dader van verkrachting.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat u zich op 26 mei 2023 schuldig heeft gemaakt aan de verkrachting van een jonge vrouw die in een staat van dronkenschap gebruik maakte van uw diensten als taxichauffeur.

Hoewel u stelt dat het slachtoffer toestemming gaf voor seksuele handelingen en u aangeeft dat er geen sprake was van werkelijke penetratie blijkt uit het vonnis dat de rechtbank het bewezen acht dat er zelfs los van de dronkenschap van het slachtoffer geen sprake was van toestemming en er wel degelijk sprake was van seksuele aanrakingen en vaginale penetratie (Vonnis 4/12/2023, p. 3-18).

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Dat het hier een ernstig misdrijf betreft blijkt allereerst uit de aard van het misdrijf, in casu verkrachting.

Vervolgens kan uit het vonnis worden vastgesteld dat de rechtbank de feiten als zeer ernstig beschouwde. De rechtbank oordeelde voorts dat de feiten getuigden van een afwezigheid van normbesef, een laakbare mentaliteit en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke, psychisch en seksuele integriteit van het slachtoffer. U maakte volgens de rechtbank schromelijk misbruik van uw functie als taxichauffeur. U behandelde het slachtoffer daarbij als een willoos seksobject en was enkel bezig met de bevrediging van uw eigen verlangens en behoeften.

De rechtbank was verder van oordeel dat de feiten een grote impact hebben gehad op de seksuele en psychische integriteit van het slachtoffer, haar veiligheidsgevoel en mogelijkheid tot het stellen van vertrouwen in anderen. Zij droeg volgens de rechtbank hiervan de gevolgen tot op de dag van vandaag en deze gevolgen zou ze ongetwijfeld nog lange tijd meedragen (Vonnis 4/12/2023, p. 12-16).

Tot slot blijkt de ernst van het misdrijf ook uit het feit dat de rechtbank u gelet op de bijzondere ernst van de bewezen verklaarde feiten, als dader veroordeelde tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar, de ontzetting uit uw rechten vervat in artikel 31, lid 1 Strafwetboek gedurende vijf jaar en een contactverbod met het slachtoffer noodzakelijk werd geacht overeenkomstig artikel 417/58 Strafwetboek (Vonnis 4/12/2023, p. 13-18).

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf.

Uw individuele verantwoordelijkheid blijkt onmiskenbaar uit de vaststelling dat de rechtbank de feiten als bewezen achtte en u als dader veroordeelde tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar, de ontzetting uit uw rechten vervat in artikel 31, lid 1 Strafwetboek gedurende vijf jaar en een contactverbod met het slachtoffer overeenkomstig artikel 417/58 Strafwetboek.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen."

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

De Raad stelt vast dat het vonnis, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, werd toegevoegd aan het administratief dossier. Uit dit vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 4 december 2023 blijkt dat verzoeker definitief werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar, de ontzetting uit zijn rechten vervat in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek gedurende vijf jaar en een contactverbod met het slachtoffer overeenkomstig artikel 417/58 van het Strafwetboek, als dader van verkrachting.

Verzoeker lijkt niet te betwisten dat er in casu sprake is van een ernstig misdrijf doch wenst te benadrukken dat hij spijt heeft betuigd en innig berouw vertoont waarbij tevens wordt gewezen op zijn voordien blanco strafblad en het gegeven dat hij zijn straf aan het uitzitten is wat volgens hem aantoonst dat hij geenszins een actueel gevaar voor de openbare veiligheid of orde vormt en waarmee volgens hem onvoldoende rekening is gehouden.

De Raad wijst hierbij in de eerste plaats op de pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangeeft spijt te hebben en uw veroordeling als terecht beschouwd, moet er worden vastgesteld dat u de verantwoordelijkheid nog steeds bij het slachtoffer legt. Zij zou u immers verleid hebben en u zou spijt hebben dat u op haar avances was ingegaan. U ontkent verder dat u haar daadwerkelijk verkracht zou hebben aangezien u toen u het slachtoffer wilde penetreren rook dat haar vagina stonk. Aangezien dit 'haram' zou zijn volgens uw geloof zou u uw pogingen om seksuele betrekkingen te hebben met het slachtoffer hierop gestaakt hebben (CGVS 25/09/2024, p. 4, 5, 6, 7).

Deze repliek stemt echter totaal niet overeen met de vaststellingen en conclusies die in het vonnis vermeld staan. De rechtbank oordeelde immers dat er wel degelijk sprake was van verkrachting en dat er zelfs los van de dronkenschap van het slachtoffer geen toestemming was (Vonnis 4/12/2023, p. 13, 14).

Uw voorgehouden spijt en schuldinzicht dienen dan ook danig gerelativeerd te worden. Zeker gezien de vaststelling dat u, hoewel u ter zitting de feiten niet betwiste, ook toen volhield dat het slachtoffer avances had gemaakt en toestemming had verleend voor seksuele handelingen en tijdens uw psychiatrisch onderzoek door een forensisch psychiater de feiten ontkende (Vonnis 4/12/2023, p. 12, 14).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat, hoewel u naar eigen zeggen spijt zou hebben, dit los van de hierboven gedane vaststellingen omtrent uw voorgehouden spijt in casu niet verhindert dat u wordt uitgesloten van internationale bescherming. Het doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond voldaan is, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen. Bovendien is noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn voorzien dat een dergelijke reden een beletsel kan vormen voor de uitsluiting van internationale bescherming.

Aangaande uw opmerkingen betreffende uw lang verblijf in België, uw claim dat u geen netwerk meer heeft in Irak en het feit dat u een gezin heeft (CGVS 25/09/2024, p. 4, 8) moet er worden opgemerkt dat deze elementen geen enkele afbreuk doen aan het feit dat u in België als dader werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf en u hiermee evenmin aantoonst dat u geen individuele verantwoordelijkheid treft voor het misdrijf. Deze elementen worden echter wel meegenomen in het hiernavolgend terugkeeraadvies.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling.

De identiteitsdocumenten van uw gezinsleden zijn louter een aanwijzing voor het feit dat u een gezin heeft en voor de identiteit en nationaliteit van uw gezinsleden. Het document van de gevangenis betreffende de bevestiging van kinderbezoek toont enkel aan dat u in de gevangenis bezoek krijgt van uw gezinsleden.(...)”

De Raad oordeelt dat geen van de in het verzoekschrift opgeworpen elementen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoeker in 2023, ondanks zijn toenmalig blanco strafblad, definitief werd veroordeeld als dader van verkrachting. Geen van de voormelde aangehaalde elementen ligt heden ter beoordeling voor en staat eraan in de weg dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. De Raad spreekt zich te dezen bovendien niet uit over een maatregel tot verwijdering, noch over verzoekers verblijfsstatus. Hij gaat enkel na of er in hoofde van verzoeker al dan niet met recht werd besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormeld wetsartikel.

Noch uit de wet, noch uit de voorbereidende werken blijkt overigens dat de toepassing van deze bepaling vereist dat een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving wordt aangetoond.

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er *in casu* ernstige redenen zijn om het door verzoeker gepleegde misdrijf te kwalificeren als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers handelingen zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

Deze vaststelling volstaat in beginsel om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 28 februari 2007 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1° van de Vreemdelingenwet geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, *juncto* artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure.

Verzoekers kritiek in het verzoekschrift op de analyse in de bestreden beslissing van de veiligheidssituatie in Bagdad en Irak alsook zijn betoog ter terechtzitting dat zijn mannelijke familieleden in Irak te weten zijn

gekomen wat hij heeft gedaan waardoor hij wordt bedreigd is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker aangevoerde integratie in de Belgische samenleving onder meer gestaafd door zijn VDAB-dossier toegevoegd aan het verzoekschrift, zijn verwestering door zijn verblijf in België en zijn familiale situatie en zijn gezinsleven in België.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van verzoeker, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Verzoeker kan te gepasten tijde, met name wanneer hij desgevallend in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, door het indienen van een annulatieberoep de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM opwerpen.

Inzake artikel 8 van het EVRM stipt de Raad nog aan dat het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de Raad ter zake zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat dan ook niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984). De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing er overigens niet toe strekt verzoekers privé- en gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn kinderen en gezin wordt gescheiden.

Zo verzoeker meent recht te hebben op een verblijfsstatus in België, dient hij zich voor de beoordeling van deze elementen aldus te richten tot andere, hiertoe geëigende procedures.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Evenmin wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.3.7. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.8. Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag (non-refoulement) houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.9. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 28 februari 2007 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

2.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het commissariaat-generaal met het oog op verder onderzoek. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU